

Het publiek herinnerde zich slechts een paar namen, omdat die socialistten kennis gemaakt hadden met de rechtbanken van hun vaderland. Anseele, voor zijn pseudo-gevaarlijk anti-militarisme ; Alfred Defuisseaux, voor zijn pseudo-oproerige « Cathéchisme du Peuple ». En Leon Defuisseaux, omdat hij vroeger als liberaal werd gebozen en spectaculair zijn ontslag had gegeven, omdat de Kamer van het algemeen stemrecht niets wilde weten.

Vandervelde was een totaal onbekende figuur. Iedereen verwachtte dat de reeds ervaren andere broer Leon de leiding zou nemen. Hij zat op zijn bank, met een zwart priesterkapje op zijn kruin, naar oude gewoonte. Het debat begon, en het was een jonge man van 26 jaar die opstond om de houding van de groep kenbaar te maken. Ik denk niet dat de twee Defuisseaux tevreden waren.

Maar nu begon Vandervelde met zijn klare, heldere stem, en met een betoog en grote allure. Charles Woeste keek op. August Beernaert keek op. Coremans onderbrak, maar de Kamer luisterde, eerst met aandacht, daarna met belangstelling. — bijna sprakeloos. Dat was geen meetingspeech. Dat was niet de taai